

ОКРЕМА ДУМКА

доктора юридичних наук, професора,
головного наукового співробітника НДІ ВПЗ
імені академіка В. В. Сташиса НАПрН України А. М. Лобойка

1. Автори законопроекту «Про Державне бюро розслідувань» потребу його ухвалення вбачають, як видається, у тому, щоб наповнити змістом термін «державне бюро розслідувань», вжитий у ст. 216 Кримінального процесуального кодексу України (КПК). На цей орган у попередніх законопроектах передбачалося покладення функції досудового розслідування кримінальних правопорушень, учинених певними службовими особами, у тому числі і з корупційною метою. Так, із Преамбули проекту Закону України «Про Державне бюро розслідувань» (реєстраційний № 3042 від 1 серпня 2013 р., доопрацьований варіант – від 10 квітня 2014 р.) випливає, що цей орган створюватиметься з метою запобігання і протидії **корупції** серед вищих посадових осіб держави, суддів і прокурорів, запобігання **корупції** під час формування єдиного органу законодавчої влади і недопущення зрощення бізнесу та політики, а також належного розслідування **злочинів катування і пов'язаних з ними злочинів**.

З ухваленням Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» від 14 жовтня 2014 р. потреба у покладанні завдання щодо запобігання і протидії корупції на спеціальний орган держави значно знизилася. Згідно з ч. 5 ст. 216 КПК (в редакції Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» – розділ 2 «Прикінцеві положення») до числа кримінальних правопорушень, підслідних Національному антикорупційному бюро України (НАБ), віднесено досить широке коло злочинів за суб'єктною і родовою ознакою.

За таких умов утворення ще одного державного органу з надзвичайними повноваженнями (порівняно з повноваженнями органів досудового розслідування МВС, СБУ та ін.) для розслідування злочинів убачається недоцільним. Розслідування злочинів, які автори законопроекту пропонують віднести до підслідності Державного бюро розслідувань, можуть ефективно здійснювати органи до-

судового розслідування, які наразі функціонують, за умови запровадження в них відповідної спеціалізації.

2. Чим більше у державі функціонує органів, які здійснюють досудове розслідування за окремими кримінальними правопорушеннями, вчиненими певними суб'єктами, або щодо певних об'єктів, тим складнішим стає розв'язання питання про підслідність. Справа у тому, що кваліфікація кримінальних правопорушень у ході досудового розслідування може змінюватися, до того ж неодноразово. У разі зміни підозри кожного разу виникатиме потреба передавання матеріалів розслідування за підслідністю, що затягуватиме строк розслідування і перешкоджатиме реалізації засади розумності строків кримінального провадження. І це при тому, що порядок досудового розслідування є однаковим, оскільки ґрунтується на одному законі – КПК України.